

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๔๐-๓๒๔๗/๒๕๕๓

สัญญาประนีประนอมยอมความที่จะระงับข้อพิพาทแรงงานตามกฎหมายนั้น ต้องเป็นสัญญาประนีประนอมยอมความที่ไม่เป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน หากเป็นการตกลงเรื่องค่าเสียหายตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ นายจ้างและลูกจ้างยอมตกลงระงับข้อพิพาทกันได้ ลูกจ้างทั้งแปดทำบันทึกข้อตกลงว่า ไม่ติดใจเรียกเงินอื่นใดจากนายจ้างอีกต่อไป เมื่อนายจ้างตกลงจ่ายค่าชดเชย เงินบำเหน็จ เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และเงินช่วยเหลือพิเศษแก่ลูกจ้างทั้งแปดแล้ว ลูกจ้างทั้งแปดตกลงจึงไม่เรียกร้องเงินอื่นใดจากจำเลยอีก ข้อตกลงของนายจ้างจึงมีผลผูกพันลูกจ้างทั้งแปด สิทธิเรียกร้องของลูกจ้างทั้งแปดเกี่ยวกับเงินใดๆ ที่มีข้อพิพาทอยู่ตามบันทึกเป็นอันระงับไป ลูกจ้างทั้งแปดไม่มีอำนาจที่จะรื้อฟื้นสิทธิที่ระงับไปแล้วตามกฎหมายมาเรียกร้องค่าเสียหายจากนายจ้างอีก เมื่อนายจ้างไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ลูกจ้างทั้งแปดแล้ว อุทธรณ์ของลูกจ้างในข้อที่ว่า การเลิกจ้างลูกจ้างทั้งแปดเป็นธรรมหรือไม่ จึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้คำวินิจฉัยของศาลฎีกาเปลี่ยนแปลงไป